

Nerdesin

— ozlem--pala · 28 Kasım 2009

"Nerdesin ?" diyorsun. Nerde miyim ?

Sevdiklerimin birer birer bıraktığı yerdeyim desem, imdat freni çekilmiş bir tren rayında yahut. Görevinde üstün başarı belgeli memur sıfatında 8 -24 alın teri mesaisinde, yahut kesilmiş topu için ağlayan bir çocuğun gölgesinde. Mutfak boşluğundan seslenip; " Konuklara yer sofrasında kuşları sağmaktayım." desem...Ya da kayıp eşya bürosunda tozlu şemsiye gibi hatırlanmayı bekleme safhasında.

Gündüz sökülen yaralarımı gece 07 uçlu kalemle, çakmak ışığıyla dikmeye çalıştığımı, her türlü hainin hin gücüne alışmaya çalıştığımı, uykuda korkuya geçişlerde kalbimin sıkıştığını, dahası; çirkinliğin pişkinlere nasıl yakıştığını...

Yahu nerede olacağım, bıraktığın yerden devraldım yükünü hayatın !

"Nerdesin ?" diyorsun. Nerde miyim ?

Az önce küçük ellerimle evimize tuğla taşıyor, kapı önündeki kum yığınının midye ölüleri ayıklıyordum. Ellerinle yaptığın demir bahçe kapısını mavi yağlı boyayla boyuyorduk ikimiz. Bir burnuma, bir demire dokunuyordu fırçan. Elimden sıkıca tutarken beton döküm ellerin, bakkal amcaya son yalanını tembihliyordun."Emzik bitti" diyordu hınzırca gülerken. Sen, "Tamam, işte böyle yok demelisin!" der gibi gözlerinle onaylıyordun. Koskoca emzik kavanozunu tezgahın altına saklamaya çalışırken görmedim sanıyordunuz. Bebek sanıyordunuz beni..."Peki onlar ne, emzik değil mi ? " diye sorduğumu bile hatırlıyorum. Sahi siz beni bebek mi sanıyordunuz ? Nasıl da güldürmüştüm sizi.

Dün girdiğin büyük iddiayı bugün kazanıyorsun. Kibritten donanma gemisi yapma fikrin...Ben yine minik ellerimin yanmasına aldırmadan yüzlerce kibrit yakıp, fü ! diye söndürüyorum. Özenle kesilen mukavvalar, tutkallar...Günlerce iğneyle kuyu kazmalar. Saten flamalar, ışıklandırması, maketten top, tüfek...Beyaz üniformalı subaylar...Sahi nerden aklına gelmişti bilmiyorum, toz vim kutusunu kısaltarak gemi bacası yapmak ? Hayran hayran izliyordum seni. Sonra, alçıdan Atatürk büstleri...Ne sabır ya Rab !

İrili ufaklı öğrencilerin gelirdi eve."Sınav... " derdin."Sessizce bizi izle ! " Okuldan sonra evde dinlerdin minik yüreklerin atımını. Mesleğini ne çok sever, kendinden ne çok verirdin.

Nerde miyim ?

Az önce herhangi bir okulun bahçesindeydim. Senin için dinledim kuş cıvıltılarını...Çılgık çılgılla büyüyen

hayatları. Az önce şiir okudum o bahçede. Gözlerine bakarak kutladım bayramımı.

Of...Bayram dedim de acıttım kendi kendimin en güzel anılarını. Bayramdı gidişin...Bayramındı.

Dün gece rüyamda, hani şu kırmızı bayramlık elbisem ve yanımda sen olan fotoğrafım... Fotoğraf siyah beyaz ama nasıl da belli yüzümdeki kızarıklığı. Utangaç, kocaman bir kadını anımsatan bakışlarım... Fotoğrafçıyı beklettiğim, geciktim için " Neredesin ?" diye azarlamıştın. Nerde miydim ? Uyanmadan önce yolumu kaybetmeyeyim diye senden inciler saklıyordum yol boyu...

"Neredesin ?" diyorsun. Nerde miyim ?

"Dünle yaşanmaz. "diyenlere inat, " Bu sürgün fazla yaşatmaz. " diyenlere inat dündeğim yine.

Jilet fabrikasına çekilen paslı donanma gemisindeyim. Kıt kanaat tüten baca karası ellerime, her gün beyaz sürprizlerine alıştığım saç tellerime, bir yudum su isteyen çatlamaş yüz derime yüz veren o meşhur ayna önündeğim. Müebbet mahpusun bir görüş gününde çıldırmasıya görmek isteyip dikenli tellere gözlerini verdiği yerdeğim.

Yahu nerede olacağım, ayağıma doladığın yerden sürüklüyorum hayatı !

Ne bileyim, atarım kendimi caddelere belki bugün. İzlerim analı babalı evlatları. Bir dondurma külahı filikam olur. Belli mi olur horozlar ötmeden çıkarım belki.Yok, yok bir gece önceden kapatırım televizyonları...Bırakırım çocukları babalarına, en yakın sahile kendimi atarım. Kumlarla haşır neşir olur, bütün evlerin demir kaplılarını açarım. "Biraz daha anı !" diye bağırırım. " Vaktiniz varken biraz daha ! "

Nerde miyim, şimdi nerde miyim ? Siyah beyaz fotoğrafın önünde...Babalar günündeğim !

Sen neredesin ?

.....

Bugün bayram ve ben gelemedim sana.Mektubum gelir mi bilmem,sonsuz dek gelmeden yanına.

Bayramınız kutlu olsun gönül dostları.